

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 01 października 2012 r. r.

DOLiS/DEC-933/12/59061, 59062

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 12 pkt 2, art. 22 oraz art. 31 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (t.j. Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pani M. K., na przetwarzanie jej numeru telefonu komórkowego oraz numeru telefonu stacjonarnego przez U. Sp. z o. o.,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

W dniu [...] kwietnia 2012 r. do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pani M. K., z dnia [...] kwietnia 2012 r., na przetwarzanie jej numeru telefonu stacjonarnego oraz numeru telefonu komórkowego przez U. Sp. z o.o., zwanej dalej Spółką. W treści skargi Pani M. K., zwana dalej Skarżącą, wskazała, że zwracała się wielokrotnie do Spółki o usunięcie ww. numerów telefonów, bowiem cyt.: „przetwarzanie przez firmy windykacyjne takich danych (...) jest całkowicie zbędne”. Skarżąca podniosła, że cyt.: „(...) do realizacji swoich celów w zupełności wystarcza im posiadanie adresu zamieszkania dłużnika lub adresu do doręczeń”. Skarżąca nadmieniła, że cyt.: „dodatkowo podałam (...) adres poczty elektronicznej i wyraziłam zgodę na korespondencję również tą drogą” oraz, że cyt.: „(...) na początku korespondencji z U. sama go [tu: jej numer telefonu komórkowego – przyp. GIODO] jej podałam”. W zakresie przetwarzania przez Spółkę jej numeru telefonu stacjonarnego Skarżąca zaznaczyła, że nie jest jego właścicielem i nigdy nie informowała Spółki o tym numerze.

W związku z powyższym, Skarżąca wniosła do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych prośbę o cyt.: „(...) zbadanie (...) legalności przechowywania i przetwarzania przez U. Sp. z

o.o. numeru telefonu komórkowego [...] oraz numeru telefonu stacjonarnego [...].

W celu rozpatrzenia przedmiotowej sprawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, zwany dalej Generalnym Inspektorem, podjął czynności mające na celu jej wyjaśnienie, podczas których ustalił następujące okoliczności faktyczne.

- 1) Skarżąca zawarła w dniu [...] sierpnia 2008 r. „Umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr [...]” z P. Sp. z o.o. „Umowa z dnia [...] sierpnia 2008 r. (...)” została wypowiedziana przez Skarżącą w dniu [...] lutego 2009 r.
- 2) P. Sp. z o.o. zawarła w dniu [...] czerwca 2011 r. pisemną umowę z Ul. S.A.. W ramach tej umowy P. Sp. z o.o. dokonała cesji wierzytelności przysługującej jej względem Skarżącej z tytułu „Umowy z dnia [...] sierpnia 2008 r. (...)”, na rzecz Ul. S.A.
- 3) Ul. S.A. powierzyło Spółce dane osobowe Skarżącej na podstawie pisemnej „Umowy [...]” z dnia [...] grudnia 2007 r. (dowód w aktach sprawy – karty nr 16 – 23) oraz na podstawie pisemnego „Zlecenia Nr [...]” z dnia [...] czerwca 2011 r. (dowód w aktach sprawy – karta nr 24). Spółka na podstawie ww. „Umowy z dnia [...] grudnia 2007 r. (...)” oraz „Zlecenia (...)” pozyskała dane osobowe Skarżącej w zakresie: imię, nazwisko, data urodzenia, numer PESEL, adres zamieszkania/ zameldowania (kod, miasto, ulica), numer telefonu komórkowego, w celu windykacji wierzytelności od Skarżącej na rzecz Ul. S.A.
- 4) Spółka spełniła wobec Skarżącej obowiązek informacyjny z art. 25 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (t.j. Dz. U. 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), w swoim piśmie z dnia [...] listopada 2011 r. skierowanym do Skarżącej (dowód w aktach sprawy – karta nr 27).
- 5) Spółka pozyskała adres e - mail Skarżącej w dniu [...] listopada 2011 r. bezpośrednio od Skarżącej w związku z korespondencją skierowaną do Spółki przez ww.
- 6) Spółka pozyskała numer telefonu stacjonarnego Skarżącej w dniu [...] lipca 2011 r. w związku z kontaktowaniem się Skarżącej z tego numeru ze Spółką. W okresie od dnia [...] listopada 2011 r. do dnia [...] marca 2012 r. Spółka nie kontaktowała się telefonicznie ze Skarżącą.
- 7) Aktualnie Spółka przetwarza dane osobowe Skarżącej w zakresie: imię, nazwisko, adres zamieszkania/ zameldowania (kod, miasto, ulica), numer PESEL, numery telefonów w celu dochodzenia roszczeń od Skarżącej na rzecz Ul. S.A.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor zważył, co następuje.

Na wstępie należy podkreślić wyraźnie, że do kompetencji organu do spraw ochrony danych osobowych nie należy rozstrzygnięcie w przedmiocie istnienia lub nieistnienia wierzytelności, w tym zasadności lub niezasadności jego dochodzenia przez wierzyciela względem dłużnika. Takie sprawy, zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43 poz. 296, z późn. zm.), są sprawami cywilnymi i powinny być rozpatrywane w postępowaniach prowadzonych przez sądy powszechne. Zgodnie z art. 189 ustawy Kodeks postępowania cywilnego, powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Generalny Inspektor w niniejszej sprawie dokonał oceny legalności przetwarzania danych osobowych Skarżącej przez Spółkę w zakresie jej żądania, tj. numeru telefonu komórkowego oraz numeru telefonu stacjonarnego, oraz z urzędu w zakresie przetwarzania pozostałych jej danych, uwzględniając okoliczności przetwarzania tych danych, całokształt materiału dowodowego oraz przepisy prawa, w tym przepisy ustawy o ochronie danych osobowych.

Katalog przesłanek legalizujących przetwarzanie danych osobowych przez administratora tych danych ma charakter zamknięty i został wskazany przez ustawodawcę w treści art. 23 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy o ochronie danych osobowych, zaś w przypadku danych szczególnie chronionych,

o których mowa w art. 27 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych – w jej art. 27 ust. 2

pkt 1 - 10. W przedmiotowej sprawie Spółka przetwarza dane osobowe Skarżącej w zakresie, który winien oceniany z uwzględnieniem art. 23 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy o ochronie danych osobowych. Zgodnie z tym przepisem, przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne wtedy, gdy:

1) osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, 2) gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa, 3) jest to konieczne dla realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to konieczne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą, 4) jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego, 5) jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą.

Każda z ww. przesłanek ma charakter autonomiczny i niezależny. Oznacza to,

iż przesłanki te co do zasady są równoprawne, a wobec tego spełnienie co najmniej jednej

z przesłanek stanowi o zgodnym z prawem przetwarzaniu danych osobowych. Tym samym zgoda osoby, której dane dotyczą nie jest jedyną podstawą dopuszczającą przetwarzanie danych osobowych, bowiem proces przetwarzania danych będzie zgodny z ustawą również wówczas, gdy administrator danych wykaże spełnienie innej z wyżej wymienionych przesłanek.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną jest przetwarzanie danych osobowych Skarżącej w zakresie jej numeru telefonu komórkowego oraz numeru telefonu stacjonarnego przez Spółkę.

Należy zatem wskazać, że administrator danych może dochodzić roszczeń wymagalnych względem swojego dłużnika osobiście lub skorzystać z usług innych podmiotów. Ul. S.A. pozyskało dane osobowe Skarżącej od P. Sp. z o.o. na podstawie umowy cesji wierzytelności, a następnie – jako wierzyciel – powierzyła te dane osobowe na rzecz Spółki na mocy „Umowy z dnia [...] grudnia 2007 r. (...)”. W treści „Umowy z dnia [...] grudnia 2007 r. (...)” wskazano, że celem powierzenia danych

osobowych jest w szczególności realizacja umów, na podstawie których dłużnicy zostali zobowiązani do zapłaty określonych kwot na rzecz podmiotów, w których prawa wstąpiła Ul. S.A., tj. windykacji wierzytelności oraz w celu wypełnienia prawnie usprawiedliwionego interesu Wierzyciela.

Zaznaczyć należy w tym miejscu, iż zgodnie z art. 31 ustawy o ochronie danych osobowych, administrator danych może powierzyć innemu podmiotowi, w drodze umowy zawartej na piśmie, przetwarzanie danych (ust. 1). Podmiot, o którym mowa w ust. 1, może przetwarzać dane wyłącznie w zakresie i celu przewidzianym w umowie (ust. 2). Podmiot, o którym mowa w ust. 1, jest obowiązany przed rozpoczęciem przetwarzania danych podjąć środki zabezpieczające zbiór danych, o których mowa w art. 36-39, oraz spełnić wymagania określone w przepisach, o których mowa w art. 39a. W zakresie przestrzegania tych przepisów podmiot ponosi odpowiedzialność jak administrator danych (ust. 3). W przypadkach, o których mowa w ust. 1-3, odpowiedzialność za przestrzeganie przepisów niniejszej ustawy spoczywa na administratorze danych, co nie wyłącza odpowiedzialności podmiotu, który zawarł umowę, za przetwarzanie danych niezgodnie z tą umową (ust. 4). Do kontroli zgodności przetwarzania danych przez podmiot, o którym mowa w ust. 1, z przepisami o ochronie danych osobowych stosuje się odpowiednio przepisy art. 14-19 (ust. 5).

W ocenie Generalnego Inspektora umowa pomiędzy Ul. S.A. a Spółką wypełnia przesłanki umowy powierzenia, o której mowa w art. 31 ustawy o ochronie danych osobowych zarówno z uwagi na jej formę (pisemna), treść (określenie celu, dla realizacji którego będą przetwarzane powierzone dane, tj. windykacji wierzytelności względem wierzyciela), jak też zakres (wskazanie zakresu danych, jakie zostają powierzone Spółce w związku z windykacją wierzytelności).

Mając na uwadze powyższe należy podnieść, że Spółka pozyskała dane osobowe Skarżącej, w tym także jej numer telefonu komórkowego, od Ul. S.A. na podstawie art. 31 ustawy o ochronie danych osobowych. Jednocześnie, Spółka przetwarza te dane osobowe w celu dochodzenia od roszczeń od Skarżącej na rzecz w Ul. S.A. na podstawie „Umowy z dnia [...] grudnia 2007 r. (...)”.

Nie można w tej sytuacji uznać, że Spółka przetwarza numer telefonu komórkowego Skarżącej w sposób niezgodny z przepisami ustawy o ochronie danych osobowych oraz, że numer ten przetwarzany jest w celu innym, niż wskazany w „Umowie z dnia [...] grudnia 2007 r. (...)”. Generalny Inspektor nie stwierdził także, aby przetwarzanie przez Spółkę ww. numeru naruszało art. 26 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie danych osobowych, bowiem w tej sytuacji numer ten służy jako jedna z form skontaktowania się ze Skarżącą. Ponadto, taki sposób kontaktu został zaakceptowany przez samą Skarżącą, która – nie będąc do tego zobligowana przepisami prawa - udostępniła swój numer telefonu komórkowego na rzecz P. Sp. z o.o. w momencie zawierania „Umowy z dnia [...] sierpnia 2008 r. (...)”. Nie ma zatem w tej sytuacji podstaw do usunięcia danej osobowej w zakresie numeru telefonu komórkowego Skarżącej w sytuacji, gdy numer ten został pozyskany zgodnie z przepisami ustawy o ochronie danych osobowych i jest przetwarzany w celu, który nie został osiągnięty na podstawie przepisów prawa oraz stosownej umowy.

Odnosząc się z kolei do zarzutu Skarżącej dotyczącego przetwarzania jej numeru telefonu stacjonarnego przez Spółkę należy wskazać, że z materiału dowodowego wynika, iż Spółka pozyskała ten numer bezpośrednio od Skarżącej w dniu [...] lipca 2011 r., kiedy to Skarżąca skontaktowała się osobiście ze Spółką w celu wyjaśnienia okoliczności przetwarzania jej danych osobowych w celach

windykacyjnych. Z uwagi zatem, iż Skarżąca sama udostępniła numer telefonu stacjonarnego, wskazać należy, że pozyskany numer telefonu stacjonarnego jest dla Spółki jedynie dodatkowym sposobem i możliwością skontaktowania się ze Skarżącą w celu dochodzenia od niej roszczenia na rzecz wierzyciela. Z materiału dowodowego nie wynika natomiast, aby Spółka przetwarzała ten numer w celu innym, niż dochodzenie roszczeń względem Skarżącej. Spółka mogła uznać, że Skarżąca dopuszcza kontaktowanie się z nią na numer telefonu stacjonarnego skoro z numeru tego skontaktowała się ze Spółką. Nie można zatem uznać, że Spółka przetwarza ten numer w sposób sprzeczny z przepisami ustawy o ochronie danych osobowych, bowiem numer ten został udostępnionym przez osobę, której dane dotyczą, pomimo braku obowiązku dla takiego udostępnienia.

Konkludując powyższe, Spółka przetwarza dane osobowe Skarżącej na podstawie art. 31 ustawy o ochronie danych osobowych w ramach „Umowy z dnia [...] grudnia 2007 r.”. Dane osobowe zostały powierzone Spółce przez Ul. S.A, który z kolei nabył je w ramach cesji wierzytelności od P. Sp. z o.o. Przetwarzanie danych osobowych przez Spółkę w trybie art. 31 ustawy o ochronie danych osobowych jest dopuszczalne i zgodne z przepisami tej ustawy. Ponadto, Spółka pozyskała numer telefonu stacjonarnego bezpośrednio od Skarżącej w ramach prowadzonych wobec niej czynności windykacyjnych. Generalny Inspektor nie jest zaś władny oceniać, czy dochodzenie roszczeń jest uzasadnione, czy też nie, bowiem przepisy ustawy o ochronie danych osobowych stanowią, że przetwarzanie danych jest dopuszczalne w celu dochodzenia roszczeń. W kwestii istnienia (nieistnienia) zobowiązania rozstrzyga natomiast sąd powszechny.

W tym stanie faktycznym i prawnym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak w sentencji.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych oraz art. 129 § 2 w związku z art. 127 § 3 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, stronie niezadowolonej z decyzji przysługuje, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).